

SCULAȚI-VĂ ALĂUTĂ ȘI HARFĂ !

de Rev. Petru LASCĂU

Este uimitor - să vezi cu ochii tăi ceea ce face Dumnezeu în aceste zile. Prea mulți dintre noi ne-am obișnuit să vedem (și vai, uneori cu satisfacție chiar) ceea ce face diavolul între frați. Ochiul rău caută răul. Certuri, dezbinări, ruperi, falimente și căderi spectaculoase din har, insuccese și înfrângeri; prezentate cu mii de surle, vor să ne convingă că peisajul credinței este convulsionat de cataclisme fatale. Nimic mai fals decât această jumătate de adevăr. Suntem într-adevăr teatrul unei lupte pe viață și pe moarte. Linia frontului trece prin casele noastre, prin inima fiecărui creștin. Dar războiul acesta, cu toate victimele lui, nu are decât un singur învingător, și Cel ce va repurta victoria, incontestabil, este Dumnezeu.

Se va petrece și acum la fel ca întotdeauna. Armatele Sale par să n-aibă nici o șansă. Întotdeauna David este un tânăr neînarmat corespunzător, iar Goliat, un uriaș înarmat până în dinți. Israelul este un popor aflat în marș forțat prin nisipurile pustiei, iar faraon conduce oștirea carelor sale de luptă. Isus moare pe cruce singur și părăsit de toți, pe când preoții jubilează victorioși. Cu toate acestea, David se va întoarce cu capul însângerat al uriașului, carele lui faraon vor fi înghițite de apele învolburate ale mării, iar Isus va birui moartea înălțându-Se triumfător la cer. „*Căci nu cei tari vor învinge;/ Atâția luptă-n zadar.*”

Privit de la distanță în contextul cultural și istoric, micul grup al ucenicilor porniți desculți să cucerească lumea, nu pare decât o mare naivitate. Așa este dacă facem abstracție de extraordinara strategie de luptă a Mântuitorului: „Iată că vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor”.

Privind frontul dintre cioporul mieilor și haita lupilor, cu greu poți întrevădea o posibilă victorie a gingășiei și a purității împotriva colților înrâiți ai urii. Și totuși, Mielul a biruit balaurul. Iar Mielul era junghiat. El biruie întotdeauna.

Într-un peisaj politic frământat, în vârtoarea luptei pentru mintea și inima românului ce șanse poate avea Biserica lui Cristos? Ea însăși convulsionată de temeri, de legalism și formalism, de tradiții moarte și fariseism, de sutane mincinoase, de amvoane demagogice, de incompetență și amatorism, de entuziasm pe cheltuiala priceperii, Biserica pare mai mult ca o oștire aflată în deruta retragerii. Cum se va ridica din compromisul celor patruzeci și cinci de ani de frunte aplecată? Cum se va scutura de praful în care a zăcut patru decenii sărutând cizma cizmarului? Cum va rosti acum Cuvântul dezrobirii după robia în care a zăcut? Cum se va elibera pe sine de tirania legalismului feroce în care a căzut?

Doamne, câte asemeni întrebări nu mi-au frământat mintea, până când i-am întâlnit pe tinerii aceia din Grădiște, Arad! Credeam până atunci că nu mai este nimic de făcut, decât să ne resemnăm în plătudinea unor forme seci, ucigătoare de bucurie, în acceptarea acestei paralizii sufletești devastatoare, în cumplita sângerare a inimii în fața unui fapt implacabil. Începusem deja să mă obișnuiesc cu gândul că nu se mai poate face nimic. Mă resemnam așa cum trebuie să te resemnezi cu o proteză în locul piciorului sănătos. Dar i-am cunoscut pe acești tineri minunați într-o seară de februarie, și mi-au încolțit din nou ghiocelii speranței în suflet.

I-am urmărit minute în șir cum se rugau, cum cântau, cum se bucuau bătând din palme în ritmul divinelor melodii, și simțeam cum mi se topește un aisberg interior, cum înmuguream pe dinăuntru, cum bucuria mi se dezvelea ca o aripă de mult uitată, gata acum de zboruri noi.

Ascultasem, acum după Revoluție, mai multe fete bisericesti din țară care se temeau, nevoie mare, de “vesternizarea” bisericii din România. Am fost curios să știu ce înțelegeau prin acest fenomen care părea cu totul și cu totul detestabil și contrar firii românului. Nu mică mi-a fost mirarea

să aflu că de fapt incriminatul fenomen consta din cântarea mai cu foc în biserică, bătutul din palme în ritmul cântării și bucuria închinării în locașurile de rugăciune. Unul dintre ei ne vorbea despre “evlavia românească” ca fiind “floare rară”. Rară fiind floarea aceasta, mă gândeam că s-o fi rărit din pricina fariseismului și a legalismului, sau poate că ea întotdeauna se ofilește când constatăm c-o avem și începem să ne lăudăm cu ea. Doreau aceste fețe bisericești să ne convingă că nouă românilor nici nu ne-ar sta bine bucurându-ne, că acest atribut este numai un produs al vestului bogat, că ei au inventat bătutul din palme și cântatul cu foc de dragul lui Dumnezeu. Nu cumva se temeau ca ar putea pătrunde în cimitirele noastre vreo rază de lumină din bucuria învierii? Erau terorizați la gândul că românii ar putea bate din palme și pentru Dumnezeu, nu numai pentru tiranii ce ne-au îmbătat cu lozinci.

Or fi ei capitaliștii inventivi, dar după câte știu eu nu ei au inventat zâmbetul, nu ei sunt cei care au brevetat bucuria și nu ei au născocit cântarea. Poate că au cercetat mai mult Scripturile și au descoperit că autorul bucuriei este Dumnezeu, și că închinarea înaintea Sa a produs oamenilor altă bucurie, că regi, sobri de altfel, au dansat în fruntea norodului; că oștiri imense au scos strigăte de bucurie ce se auzeau de la mari depărtări; că trâmbițele sunau când jertfele se ridicau în fum de bun miros spre cer; că ucenici, păstori, magi, pescari “n-au mai putut de bucurie” atunci când L-au întâlnit pe Mîntuitorul. Probabil că acești creștini din vest au redescoperit bucuria apartenenței la Împărăția lui Dumnezeu care “nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”.

Întrebat fiind de lipsa bucuriei închinării în bisericile din România, un faimos pastor român a spus într-o mare biserică americană: “Nu știu ce bucurie ați avea voi să primiți jumătate de litru de ulei pe lună, un kilogram de zahăr și două sute de grame de unt!” Sunt convins că americanii aceia au fost mai mult decât jigniți de bănuiala transparentă din aceste cuvinte, că ei se bucură cântând Domnului pentru stivele de unt din prăvălii sau din pricina sutelor de soiuri de ulei de gătit. Probabil că sfinția sa n-a citit că Împărăția lui Dumnezeu nu este totuși mâncare și băutură. Ea nu înseamnă unt și Pepsi, ci bucurie în Duhul Sfânt.

Pavel și Sila în temniță tocmai că nu aveau nici unt și nici crevuști, și cu toate acestea, bătuți bine de către asupritorii lor, cu picioarele în butuci, cântau și-L slăveau pe Dumnezeu:

Doamne, câtă disperare mi-au mai trezit acești “vajnici apărători ai sfintei noastre tradiții românești”. Ascultîndu-i eram tot mai convins că- vom eșua în curând într-o religie a disperării, cu un Dumnezeu îndepărtat la care trebuie să strigi să te audă, un Dumnezeu care iubește măhnirea sufletului, capul de pipirig aplecat, mormăiala bolborosită cu fața ascunsă sub sutană, izolarea în sihăstria stâncilor, austentatea îmbrăcămintei și jalea cântărilor pline de ofuri despre interminabile încercări și botezuri ale focului. Dar i-am cunoscut pe tinerii de la Grădiște.

De unde să fi învățat ei bucuria pură, desfătarea brațelor întinse spre Dumnezeu? De unde să fi primit ei elanul acestui zbor incandescent, molipsitor, tumultuos, viu și policrom ca o poiană de munte? Cu siguranță că nu de la legalismul fariseic ce domină majoritatea din bisericile noastre, ci de la Duhul Sfânt. Numai bucuria Lui poate să inunde atât de mult inima omului ca o nouă revoluție să poată avea loc. Și bisericile penticostale au nevoie de o asemenea revoluție. De revoluția Duhului Sfânt. Am vorbit atât de mult despre Duhul Sfânt încât L-am trecut în rândul chestiunilor noastre teoretice, în rândul doctrinelor. El a încetat să fie considerat o Persoană și a fost redus la “o putere” pe care “o avem” dar care nu mai deține controlul vieții noastre.

Dar... i-am văzut pe tinerii de la Grădiște! I-am văzut și am știut că valul bucuriei experienței lor vii cu Isus Mîntuitorul, fericirea unei părtașii depline cu Mângâietorul, va fi molipsitoare pentru alte mii și mii de tineri români. Flacăra lor se va întinde peste miriștile uscate de vlagă ale unei religii lipsite de bucurie.

În timp ce ei cântau, am analizat fețele crispate ale unor tineri care veniseră în seara aceea acolo mînați de curiozitate sau îndemnați de prieteni insistenți. Le-am văzut fețele cum se luminau și

cum începeau să îngâne melodiile, cum păstrau ritmul melodiei prin timide bătăi din palme. Știam că peste sufletul lor înrobit de păcat cântările acelor tineri se vor așterne ca o zăpadă lină și pură. Știam că cercetarea Duhului lui Dumnezeu va îmblânzi și va ucide fiarele din ei. Sunt sigur că la următoarea vizită am să-i văd pe unii din ei din nou acolo.

I-am văzut pe acești tineri frumoși ce crescuseră în anii cât lipsisem din țară, pe care nu-i mai cunoșteam acum, și am înțeles că și această revoluție între penticostalii din România tot tinerii o vor face. Ei vor readuce bucuria în casele de rugăciune. Ei vor aduce laudele cu care se cuvine să intrăm în curțile lui Dumnezeu și omul trudit și împovărat își va găsi odihna atunci când va pătrunde între ei. Bucuria lor va înflăcăra inimi pentru cer, va descreți frunți și va da speranțe inimilor deznădăjduite. Tara va cunoaște scânteia eliberatoare a trezirii prin Cântarea laudei lui Dumnezeu.

Privindu-i, nu vei crede ușor că ei sunt cei rânduiți de Dumnezeu să învingă întunericul unei țări. Nu vei bănuși dincolo de frăgezimea zâmbetului lor puterea care va reazeza lucrurile în Sfânta voie a lui Dumnezeu. Poate vei vedea numai niște miei primăvărateci. Iar lupii urlă.

Nu ma mai întreb a cui este izbânda.

Au luat în mână harfele. Au pus trâmbița la gură. S-au încolonat în sfântul marș și dau ocol cetății. La glasul lor zidurile vor cădea. Pentru că strigă de drag și bucurie laudele lui Dumnezeu.

Sculați-vă alăută și harfă!

(nr. 180/feb. 07)